

А чувствованіе-то най-добрѣ ся познава при мысль: отечество.

Защо-то нѣка нѣкой-си да си всади нам' колко си горящъ любовь въ свое-то сърдце, нѣка обыча, колко-то ще свѣта, ближні-ты си, себе си, дѣтца-та си, свои-ты почтенны, свое-то добро имя: ако надъ всичко това не стои отечество-то, ако не бѣде готовъ да жъртвува всичко това за него, тогасъ любовь-та му нищо не вреди, нѣговъ-тъ характеръ не е характеръ, нѣ само нагонъ.

И така характеръ-тъ ся показва най-добрѣ и подтврждава ся при мысль: Отечество.

— Ала си чудно! рѣче първий.

— Ты робувашъ! рѣче другий.

На първѣа имя-то бѣше Петръ, на другѣа Ясень.

Трѣбвало бы да поставѣмъ другѣа на първо-то мѣсто, та да споманѣмъ пръвѣ Ясень, а послѣ Петра, защото-то у Ясень ся е показалъ добръ характеръ веднага по първы-ты рѣчи, и заради това право-то му дава първенство въ приказкѣ-тѣхъ. Нѣ —що да правимъ съ лѣтописцы-ты! Всичкы пишеѣтъ Петръ и Ясень, а не Ясень и Петръ. Спорядъ това и азъ быхъ принуденъ да ся поведѣмъ по тѣхъ. А може бы да иматъ нѣкаквѣ си причинѣ, може Петръ да е по-старъ на години. Това не е доволно разяснено, нѣ като да не сѣ ся тврды различяли въ години-ты.

Петръ и Ясень были два родени брата.

Спорядъ лѣтописцы-ты тѣи сѣ были отъ колѣно-то на стары-ты Българскы Крале; другы пакъ мыслятъ, че не сѣ, защото-то щото ся приказва за тѣхно-то потекло, то сѣ само лучканіе-та, неподкрѣпены съ никаквы доказателства. Василій II. Гръцкый царь (отъ 976 до 1025 годинѣхъ), кого-то едни наричатъ Младый, другы Болгароктонъ, спорядъ друго по-вѣрно